

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne pett-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. Opra vništvo, na katero naj se blagovoltijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Posredovanje.

Sicer smo mi te misli, da v srbsko-turškem ratu nij še vseh dni večer, da Turki, če so prav Timok na dveh krajih prestopili in sedaj po južnovshodnej srbskej meji srbska naselbina in mestica palijo, vendar nijso še Srbov zmagali. Skozi mnogo sotesk in čez marsikateri jarek in hrib, izza katerega jih čaka Srb in jih bo decimiral, predno pridejo do moravske planjave, bodo morali Turki še plezati, in tam se bode stoprav izkazalo, ali Srbini, katerega otec je znal na pol golorok izgnati Turčina iz dežele, nij več one krvi, ki je rodila Miloše in Črnejurje, ali zdanji Srbini manj ognjeno ljubi in braniti zna svobodno domovino, kakor je zdaj, nego pa zaslužjeno in porobljeno, kakor je bila. Nij še vse izgubljeno, če so Srbi Zajčar in Knjaževac pustili, kakor pri nas mnogi rodoljubni strahljivci jadikujejo. Kako se je na Nemškem pod Napoleonom, kako isto tačas na Ruskem po velicah izgubljenih bitvah na jedenkrat vzdignil narod in zapodil zmagovalnega sovražnika iz dežele! Kako se so Amerikanci dolgo in z opotečo srečo za svobodo borili! In vsa zgodovina je polna takega.

Če torej o posredovanji govorimo; to je o tem kedaj in kako bodo velevlasti, v prvej vrsti Rusija, posegle vmes in rekle Turčiji „stoj!“, upanja ne izključujemo, da tega posredovanja niti treba ne bode. Vendar je tudi mogoče, je nekim celo resnici podobno, da bode tega posredovanja treba. Časniki zlasti tisti, ki so Slovanom sovražni (in tacih je naj-

več) so uže nekaj dnij lagali, da je srbska vlada uže prosila za to posredovanje ali za mediacijo, da je pa bila odbita, da hočejo Srbijo svojej osodi prepustiti, itd. Ali zdaj sama „Pol. Corr.“ poroča oficijozno, da Srbija dozdaj še nikogar nij prosila naj posreduje in mi prav verujemo, da je res, kar se Ristiću pripisuje, ki je nepotrebnost te mediacije na glašal, češ, Srbija si bode uže še sama pomagala.

Kadar bode posredovanja treba, smemo se Slovanje brezuvetno in gotovo na Rusijo zanesti, da ne bode pustila Srbije uničiti. To smelo ponavljamo, če se tudi protivni listi uže vesele, da je Anglija v tem jej roke zvezala, če tudi ljuti Magjari in judovski Nemci zoper to govore in hinavsko milujejo hrabri narodič, ki je pogumno prijel orožje, da bi brate osvobodil. Z Rusijo vred pojde v tem smislu tudi Avstrija; za to je porok shod našega in ruskega cesarja v Zakupih. Magjari ne bodo zmagali v svojej slovanosovražnosti. Celo Nemčija, če prav nerada in proti svojemu srcu, pojde z Rusijo v tem smislu, ker se boji francoskega maščevanja in zato mora rusko prijateljstvo ohraniti si. Mi se torej koncem za Srbe ne bojimo v nobenej eventualnosti. Osoda turških Slovanov se bode potem tudi zboljšala. Turki pa tudi ne bodo rešili se skorajšnje pogube, če tudi zmagajo. Oni so duševno nerodovitni, in če zdaj še več moči kažejo, kakor smo pričakovali, podobni so le obstreljenemu levu, ki lovcu more še veliko rano zadati, ako se mu bliža, ki pa vendar pogine vsled smrtonosne krogle, ki jo ima v drobu.

Jeden vspeh vojne.

— r. Mala Srbija je pričela boj s Turčijo, ter prevzela nalogo odpraviti iz Evrope vpliv surovega mahomedanstva, razširiti kulturo po livadah, stoletja vzdihovajočih pod težkim jarmom in postaviti na carigrajske mošeje pravoslavni križ, kateri se je ondi blesketal nekedaj. — Denes še ne moremo razsoditi, ali bodo vnete srbske čete dosegle ta svoj namen ali ne. Mogoče je, da fanatične azijske trope preplujejo malo državico in da zopet — a le za malo časa — pade krščanstvo pred islamom.

Če pa tudi ta boj ne prinese zaželjenih sadov, če bodo uničene pred barbaričnimi silami srbske moči, če tudi zasije polumesec na rovih belgrajskih ter se izpolnijo želje nemško-židovskim novinarjem — toliko lahko vidimo uže sedaj, da Srbija nij razvila brez vplivov vojnega svojega praporja, da nij tekla kri ob Timoku in ob Moravi brez vspeha in da rastejo na teh bojnih poljih v prihodnje krvavodeče rože, katerih bodeče trnje se bode globoko zasadilo nekedaj v turško pogansko meso.

Srbski sedanji boji, naj je izid njihov tak ali tak, — vzbudili so slovanstvo zavest, od juga do mrzlega severja, od vshoda do zahoda, in to je velikanski pomen te vojske, kateri bode imel svoje nasledke v prihodnjih časih. Istina je, ka vse Slovanstvo zre s srcem trepečim na srbske zastave, in istina je, da bode vse Slovanstvo v groznej bolesti morale vskliknilo, ako se bode te zavesti

Listek.

Pomladanski valovi.

(Roman, spisal Ivan Turgenjev; poslovenil dr. Maks Samec.)

II.

(Dajta.)

Akoravno nij imel Sanin najmanjšega pojma o medicini, je vendar vedel za gotovo, da štirinajstletnega dečka ne zadene udar.

— „To je omedlevica, a ne udar,“ spregovoril on obniviš se k Pantaleonu. „Imate katero krtačo?“

Starček vzdigne lice. — „Kaj?“

— „Krtačo, krtačo,“ ponavlja Sanin po nemški in po francoski. — „Krtačo,“ pristavi on ter pokaže z rokama, kako se čisti obleka.

Starček ga je razumel.

— „A, krtače! spazette! Da bi krtače ne bilo pri hiši!“

— „Dajte jih sem; slecimo telovnik in začnimo ga drgniti.“

— „Dobro . . . Benone! Ne bi bilo dobro tudi vode djati na glavo?“

— „Ne . . . pozneje; stopite precej po krtačo.“

Pantaleone postavi sklenico na stran, gre hitro ven in se kmalo zopet povrne z dvema krtačama, jedno za glavo, drugo za obleko. Kodrast pudelj ga je spremljal in prisiljeno mahlja z repom, radovedno ogledovaje starčeka, deklino in Sanina — kakor da bi hotel vedeti, kaj pomenja ves ta šunder.

Sanin je brzo slekel telovnik z ležečega dečka, raztegnil kolar, zasukal rokave njegove srajce — in vzeši v roke krtačo začne z vso silo drgniti po prsah in rokah. Tudi Pantaleon je drgnil z drugo krtačo po dečkovih hlačah in črevljih. Deklina pa se je vrgla na tla poleg divana, prijela z obema rokama za glavo, ter nepremakljivo zrla v lice svojemu bratu.

Sanin je marljivo drgnil, mej drganjem pa ogledoval po njej. Moj bog? Kakšna krtača je bila ona!

III.

Njen nos je bil precej velik, lep, upognjen; njeno lice skladno, barva kot slonova kost ali

mlečni jantar, volneni lesk njenih las kakor pri Allorijevej Juditi v palači „Pitti“ — posebno oči, temno-modre, krasne, sijajne — posebno zdaj, ko je njihov blesk žalost in gorje omračilo! Sanin se je nejevoljno spominjal na divni kraj, od koder se je vračal . . . Da, celo v Italiji nij videl nič jednacega? Dekle je dihala redko in nemirno, videlo se jej je, da je pričakovala vsak trenutek, da začne dihati tudi brat.

Sanin nij jenjal drgniti dečka; on nij gledal samo na dekleta, tudi originalni starček, figura Pantaleona ga je zanimala. Starček je uže onemogel in sopihal. Pri vsakem udaru s krtačo je bližej skočil in jokavo zahrknil, ogromni šopki las, zmočeni od potu, so težki guljali zdaj na jedno, zdaj na drugo stran, kakor korenine od vode izpodmite rastline.

„Izzujte mu saj črevlje“ — mu je hotel reči Sanin . . . Pudelj izburjen nenavadnostjo vsega, kar se je zgodilo, se je spel na zadnje noge in začel lajati.

— „Tastaglia — canaglia!“ je zasikal nad njim starec.

Ta trenutek se je devino obličje spre-

vkloniti pred konjskimi repi oholih paš, ter jih poteptajo Turki v prah. To je tista slovanska zavest, katera bode nekedaj prišla do zmage v orijentu, katera je bila že tolikokrat ponižana, in katera se je vendar še vselej z večjo močjo dvignila iz svojega propada. — Ta zavest bode živela naprej in naj tudi sedaj premaga Turčija, ta premaga bode le začasna in nekedaj pride dan, kateri bode zadnji evropejskemu mohamedanstu in ta dan si bode — pribojila slovanska zavest.

Naj rajajo židje, naj si manejo diplomatje roke, orijent bode vendar le slovanska domêna, in če se podaljša s fanatizmom turška vlada za nekaj let, je to vendar le milostni obrok, katerega je primoran terjavec dovoliti svojemu dolžniku. Ali procenti te prolongacije so tako visoki, da bode ubogi dolžnik konec obroka tako ali tako na beraškeje palici.

Jugoslovansko bojišče.

Iz Belgrada poroča oficijalni telegram srbske vlade: Černjajev, (ki je bil dosedaj le komandant južne ali moravske armade) je imenovan za vrhovnega komandanta cele timoške in moravske armade. Ker je bila sprejeta nova linija, ob kateri se bode bojevalo, zapustili so Srbi Zajčar brez boja. (Torej kakor smo včeraj rekli, zdaj imajo čisto nov plan, Črnjajev bode razdrobljene moči zbral in upamo, da zmaga.)

Čolak-Antič je pri Senici imel srečno tridnevno bitko s Turki in je razbil jeden del Turške vojske.

O črnogorskeje vojski v Hercegovini so vesele novosti. Muktar-paševa vojska v Trebinji uže nema kaj jesti. vsak vojak dobiva uže le polovico porcije dnevnega živeža; ker tudi nij upanja, da bi Turki od kod pomoč dobili, morali se bodo udati.

V Belgradu hite delati za vojsko. Brzo se eksercirajo novi vojni oddelki. Vlada je naročila v vnanjih deželah mnogo orožja in kanonov. Kneginja je dala zopet en milijon iz svojega premoženja za to, da se formira ena legija tujih prostovoljcev. Iz Rusije vedno dohajajo prostovoljci in se pošilja denar. Ljud-

stvo je pripravljeno vse žrtvovati za obrambo domovine. Tudi knez je odlóčen za neudanje.

Turki so ujeli dr. Lenka, Avstrijca, ko je srbske ranjence zavezaval na bojišči. Gnali so ga pred pašo, a ta zagledavši genfski križ na zdravnikoveje desnici, misli da to zasramuje Mohameda in da zdravnika na kosce razsekati. Tako se piše iz Izvora dunajskemu „N. W. T.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. avgusta.

Na zboru *moravskih* poslancev, o katerem smo uže poročali, stavlja je grof Egbert Belkredi predlog, da naj bi se narodni moravski zastopniki ne udeleževali več obravnave državnega zbora. Nemški listi poročajo, da predlog le-ta nij bil sprejet od večine.

Vpravnega sodišča organizacija je sedaj dokončana. Zadnji „državni zakonik“ prinaša ministerske naredbe, katere urejujejo notranjo organizacijo tega zavoda.

Oficijozni listi prinašajo in z veliko zadovoljnostjo razširjujô vest, da so sedaj v jedinstvi dokončane nagodbene *obravnave* mej cis- in transljajtansko vlado, in da sti se ti dve vladi zjediniše tudi pri vprašanji nacionalne banke in njenega razdvojenja. V čem, da obstoji to zjedinenje, o tem pa se pridno molči in zavoljo tega je razumljivo, da to „pomirje“ nij padlo na rodovitna tla občnega zaupanja in vsestranske vere. Poročajo, da je državni kancler poklical magjarskega, ministerskega predsednika na Dunaj — k imenitnim razpravam. Vest se od druge strani dementira, ali vendar je mogoče, da hoče Andrassy zastaviti svoj vpliv, ter sam vzeti Tisza v svoje roke, da bi postal bolj mehkega srca nasproti cisljajtanskim terjatvam. Potem pa se ve o zjedinenji in v občno zadovoljnost dokončanih obravnava govorniki ne smemo!

Vnanje države.

Na Romunskem je nastopilo novo ministerstvo, ter razvilo svoj program. Kakor navadno, obeta v tem programu da bode vestno spolnovalo postave, ter delalo vse dobro. Držati se hoče tudi stroge nevtaliteti!

Na Francoskem leži sedaj težišče političnega življenja v senatu, kjer se levica in desnica po navadi poprejšnje nar. skupščine nasprotujeta in jedna drugej polena na pot nastavljata. Na mesto umrlega Casimir Periera volil se bode nov senator, 12. tega meseca. Levica je postavila za svojega kandidata, pravosodnega ministra Dufaura, desnica pa južno francoskega kupčevalca s suhim mesom,

znanega kričača Chesnelonga. Boj bode vsekako prav srdit! — Ponosnost reakcionerske stranke v senatu je sedaj uže taka postala, da misli pri prihodnji, predsednikovi volitvi, povzdigniti k tej časti Bouffeta! Žalostno je, ali vendar nijso brez upa do zmage!

Ravno sedaj imenuje dekret prezidenta Francoskega za predsednika prihodnje parizke rastavi znanega inženjerja in republikanskega senatorja Kranza

Ker so se pri debati o vojskinem budgetu pokazale marsikatere neprijetne stvari, in so republikanci prav pridno črtali, hoče sedaj minister in general Cissey odstopiti. Govori se, da bode mesto njega poklican general Chanzy.

Iz *Jeruzalema* se v Berlin piše, da se tam kristijanje boje, da bodo Muselmani z orožjem čez nje pali.

V *angleškeje* dolejnji zbornici je 7. avgusta zopet glas vzdignil se, ki je grajal umazano in grdo angleško politiko, ki zoper kristijane podpira divje Turke. Poslanec Anderson je namreč vlado zavoljo turških neusmiljenosti in krutosti interpeliral. Več govornikov mu je pritrkavalo. Podsekretar vladni Bourke je zagovarjal Disraelija in Elliota, pa ob jednem bral poročilo angleškega poslaniškega tajnika, ki prizna, da so Turki 60 vasij razdejali in 12.000 kristijanov pomorili.

Dopisi.

Iz *Črnomlja* 7. avg. [Izv. dop.]

Naša čitalnica je res nekaj časa dremala in dopisnik vaš opomnil je odbor, da bi kako zabavo učinil in društvo oživil. To se je zgodilo. V nedeljo 6. avgusta se je pričelo kegljanje na dobitke, kojega se je mnogo udov in neudov udeležilo — v korist čitalnici našeje. Potem je bila tombola. — Občinstva je bilo mnogo v grajskem vrtu, ki je bil res krasno pripravljen. Družba se je živahno zabavala, — ko zadoni zbor in pri mesečnom svitu se je zapelo „Slovo“ Kocijančevo, potem „Domovini“. „Srbska popotnica“ bila je navdušeno sprejeta. Naši pevci so zopet pokazali, da jim je res mar, kadar velja v prosep narodne stvari kaj pripomoči. Upamo pa, da bodo še večkrat kaj storili, kajti petje vnema srce, blaži duha, nas oživlja in navdušuje. Včerajšnji dan je uže zopet nov dokaz, da nij še v Belej krajini odmrll narodni čut in zavest,

Le tako naprej! Časi in prigodjaji so naš imenitni za Slovane. Kaj pa dela naša sestrice čitalnica v Metliki? Na noge!

milo. Njene obrvi so se vzdignile, oči so postale večje in zasijale radosti.

Sanin se ozre . . . Po lici mladega človeka je nastopila rudečina, trepavnice so zamigale, nosnice so se zmrzile. On potegne sapo skozi stisnene zobe, vzdihne . . .

— „Emil!“ vsklikne deva . . . Emilo mio!“

Počasi so se odprle velike črne oči, gledale so še topo, ali uže so se zasmijale; to smehljanje se je polagoma spustilo tudi na blede ustne. Potem je vzdignil dolejš visečo roko in jo mahoma položil sebi na prsi.

— „Emil!“ ponovi deva in vstane. Izraz njenega lica je bil tako silen in jarek, da se jej je vidilo, da morajo zdaj zdaj privreti solze ali izkipeti srčno smijanje.

— „Emil! Kaj je tu? Emil“, se zasliši za durmi — in v sobo stopi brzim korakom snažno oblečena dama, s srebrnosivimi lasmi in rujavkastim licem. Gospod precejšnje starosti je stopal za njo; za njenimi plečami pa se je pokazala glava služabkinje.

— Deva jim steče nasproti.

— „On je rešen, mama, on je živ!

vsklikne deva, ter prisrčno objame vstopivšo damo.

— „Kaj je tu?“ ponovi ona. „Ko sem šla proti domu, zagledam gospoda doktorja in Luizo . . .“

Deva začne razkladati, kaj se je zgodilo; potem stopi k bolnemu, ki je vedno bolj in bolj k sebi prihajal — in vsem se je bralo veselja smehljanje na obrazu.

— „Vi ste ga, kakor vidim, drgnili s krtačami se obrne doktor k Saninu in Panteleonu — prav dobro ste učinili . . .“

„Jako dobra misel je to . . . zdaj hočemo videti, kaj bode še na dalje treba storiti.“

On ga potiplje za žilo.

— „Hm! pokažite jezik!“

Dama se marljivo k bolniku skloni; on se še veselejše zasmehlja, obrne v njo oči . . . in zarudi.

Sanin se spomni, da je zdaj postal nepotreben, ter gre v konditorsko sobo. Še nij prijel za kljuko uličnih vrat, ko se deva zopet pred njim prikaže in ga ustavi.

— „Vi uže greste,“ začne ona in mu ljubeznjivo v lice pogleda. „Jaz vas ne zadržu-

jem, ali vi morate brezpogojna priti denes zvečer k nam. mi smo vam neskončno obvezani — vi ste rešili brata — mi se vam hočemo zahvaliti — mama tako hoče. Povedati nam morate, kdo da ste in se znami veseliti.“

— „Jaz se odpeljem denes v Berlin, reče Sanin.“

— „Lehko še odložite in počakate, reče deva živo. Pridite k nam čez jedno uro na šokolado. Obljubite? Jaz moram zopet k njemu.“

„Pridete?“

Kaj je bilo storiti Saninu.

— „Pridem,“ je bil odgovor.

Lepotica mu naglo poda roko, steče nazaj v sobo — on pa je stal na ulici.

IV.

Ko se je pol ure pozneje Sanin vrnil v konditorijo „Roselli,“ so ga spredeli kakor sina. Emil je sedel na ravno tistem divanu, na katerem so imeli ž njim opraviti. Doktor mu je zapisal zdravila ter zapovedal, „da morajo naj večjo pozornost obračati na njegove občutke,“ ker je jako nervoznega temperamenta in naklonjen k boleznim srca. Deček

Iz Dunaja 7. avg. [Izv. dop.] Naši ministri, ki so bili sedaj večidel na odpustu, morali so kar nakrat priti na Dunaj. 1. avg. bilo je ministrsko posvetovanje; 5. avgusta bila je kabinetska konferenca, koje sta se udeležila baš iz dopusta prišla ministra financ i trgovstva. Ne ve se za gotovo, o čem se je razposlalo. Vsakako morejo biti važni predmeti, s kojimi se je celo ministerstvo moralo v kvarjati. Ker se je to tako nakrat zgodilo, jih je mnogo mnenja, da se je posvetovalo o razvrtji orijentalnega uprašanja. Objavljeno je uže, ka se i pri nas mobilizira. V Pragi je bilo naročenih mnogo bandažnih priprav to sem izvedel iz zelo zanesljivih krogov; na penzjonirane častnike se je razposlala okrožnica, ka se imajo v slučajih mobilizacije tudi za službo pripraviti. Zelo marljivo dela se na Ahacijevih kanonih. Nadvojvoda Albrecht je iz svojega inšpekcijskega potovanja nakrat prišel na Dunaj, ne da bi bil svojo inšpekcijo dovršil. Ako ravno nekateri listi trde, da je nadvojvoda Albrecht le zaradi tega moral priti na Dunaj, ker je obolel se nam to nekako neverjetno dozdeva, ker bi, ako bi bil bolan gotovo šel v kakove toplice, a ne v soparen i nezdrav, poleten dunajski zrak.

Ministri bavili so se tudi z nagodbno obravnavo. Neverjetno je, kar trde nekateri listi, da se je vprašanje o ogerskej banki rešilo, i sicer celo povoljno za Cislajtanijo. Oficijozni hote to iz dveh momentov razlagati, i sicer prvič: ker je minister de Pretis porazumljenje dosegel (!?) in drugič, ker kurs bankinih akcij raste. Čudno, čez vse čudno je tako rezoniranje, i le oni je kos takovemu pisarenju verjetnost pripisovati, ki si naše ministerstvo z nimbusom obdano misli, ki ga nikakor nema iz znanih antecedencij. Hočemo še čakati!

Kar je za nas zanimiveje, je to, da hoté si zopet denarja izposoditi. Zadeva posojil baš v tem momentu mora imeti globokeje uzroke, nego si morebiti domišljujete. Da bi za navadne državne stroške baš sedaj toliko treba bilo, temu celo naši zelo lehkoverni Dunajčani ne verjamejo. Morebiti se v kratkem razjasni, zakaj da potrebujemo denarja. Da tačas pak se nam nikakor nij treba zibati v prijetnih iluzijah, kajti doba sedanja je tudi za Avstrijo čez vse resna.

je bil uže popred podvržen omedlevcam ali dosle še nij bil noben napad tako dolgotrajen in silen. Doktor je objavil, da zdaj nij nobene nevarnosti več. Deček je bil oblečen, kakor je rekonvalescentom prilično, v prostorno ponočno suknjo; mati mu je zamotala okoli vratu visokomodro volneno rutico, njegov pogled je bil vesel, skoraj prazničen in tudi vse okoli njega je bilo praznično. Pred divanom na okroglej mizi pokritej čistim miznikom se je vzdigoval z dišečo čokolado napolnjen, s čaškami in karafinami s sirrupom obstavljen, velik porcelanast kavarnik. Šest tenkih voščenihi sveč je gorelo na dveh starih srebrnih svečnikih. Na jednej strani divana je prelepo kreslo (naslonjača) razkrivalo svoje mehko objetje — in v to kreslo so posadili Sanina. Vso prebivalstvo konditorije, s katerim se je denes seznanil, je bilo zbrano, ne izvzemši pudeljna Tartaglije in mačka; vse se je videlo neskončno srečno; pudelj je kihal same radosti, maček je hodil in zopet žmuril.

Sanina so prosili, da jim razjasni, od kod

Politična situacija je baš sedaj najmanj sigurna in morebiti se nahajamo pred dnevom velikih dogodkov.

Iz Dunaja 8. avgusta [Izv. dop.] Prvi neuspehi srbske vojske so povod tukajšnjim listom, na daleko in široko razmotavati stališča Srbske napram Turčiji, napram državam, ki se najbolj zanimajo za izid srbsko-turške vojne. Mej tem, ko nekateri listi mislijo, da je Srbija po prvih neuspehih svojega orožja predana na milost in nemilost Turčije, zatrjavajo drugi, da bode sedaj diplomacija zopet začela rolo igrati, ter se Turku protiviti, da bi po svojej azijatskej navadi na srbskih tleh moril, skrunil, požigaval in pokončaval. Nekateri listi hoté celo vedeti, da bode sedaj Rusija svoj princip o neintervenciji zapustiti primorana, ter da bode aktivno v boj stopila proti Turčiji. Razlogi za to trditev so jasni. Rusi so se za Jugoslovane preveč engajžirali, da bi jih sedaj, ko je Srbom napačil kruti čas, pustili na cedilu. Ako bi Rusija sedaj v odločilnem momentu ne hitela na pomoč Srbom, zaigrala bi si s tem za vse čase simpatije Jugoslovanov, Rusija bi nehala biti to, kar sama o sebi trdi, podpornica slovanskih trpinov na jugu. Ruski narod javno zahteva, naj bi njegova vlada z vojaci hitela Srbom na pomoč, da se slednjič jedenkrat zatara najkručejši zatiratelj Jugoslovanov. Citiral vam bodem za denes dve izjavi lista, ki Slovanom nij prijazen, a ki je v drugem oziru za to, da se Turek jedenkrat iz Evrope izžene. Oni list pravi: „Ruska vlada je slovanskim časopisom dovolila, svoja panslavistična načela prosto razmotavati; ona (vlada) tudi nij drugače mogla gledé jednoglasnega klica naroda. Nijedna bojna od Napoleonovih časov sem (leta 1812) nij duhove ruskega naroda tako razburila, kakor baš razvijajoči se krvavi igrokaz v slovanskih provincijah, in nikdar nij bilo rusko srce glasneje v pričakovanji, kot sedaj, ko se vedno bolj kaže, da konečni vspeh ne bode na strani Slovanov. Ali se je čuditi, da rusko novinstvo, posiljeno od javnega mnenja temu tudi zadostuje in da v okrožnem toku v novinah izjavljen gnjev nahaja vedno močnejši odmev i v javnem mnenji Rusije?“

Tako se izjavlja „N. Wien. Tagblatt“ v

da je, katerega rodu, in kako mu je ime. Ko je on rekel, da je Rus, ste se dami jako začudili in vzdihnili in ob jednem rekli, da govori odlično nemški in da, če hoče raji pogovarjati se francosko, more posluževati se tudi tega jezika, ker ga one dve dobro razumete in ga rabite. Sanin je nemudoma porabil ta predlog. „Sanin! Sanin!“ Dame si nijso nikedar mogle misliti, da se rusko ime tako lahko izgovori. Tudi ime: „Dimitrij“ se jima je dopalo. Starša dama pristavi še, da je slišala v svojej mladosti prekrasno opero: „Demetrio e Polibio“ in da je „Dimitrij“ mnogo boljše kakor „Demetrio“

Na tak način je Sanin besedoval celo uro. Od svoje strani so mu razložile dame vse podrobnosti svojega življenja. Največ je govorila mati, dama sivih las. Od nje je Sanin zvedel, da jej je ime Leonora Roselli, da je ostala vdova po smrti svojega moža, Ivana Batista Roselli, ki se je pred 25 leti naselil kot konditor v Frankobrodu, da je bil prav dober človek, če tudi hude jeze in ošaben in pri tem še republikanec. Pri teh besedah

uvodnem članku od 5. avg. Baš isti list, ki je na Dunaji najbolj razširjen, piše zopet 7. avg. v uvodnem članku „die wachsende Flut“ te-le stavke:

„Naraščajoče valovje narodnih izjav doseglo je obžir, ki si jih general Ignatijev, tako rekoč državni reprezentant ljudskega toka pri svojem bivanji v Petrogradu ukoristi, ter jih pri carju v dostojnem svitu razkazuje. Uže se je morala carica postaviti na čelo podpornega komiteja, ki se je osnoval v blagoranjencev v Srbiji, Bosni, v Hercegovini. Dame iz vseh družin, ne izvzemši najvišjih sprejemajo beli trak z rudečim genfskim križem in zapuščajo dom in ognjišče, da prineso ranjencem tolažbe, pomoči in postrežbe. Trgovci in kmetje donšajo velike svote, mej tem, ko cele vrste uradnikov za časa „osvobodilnega boja slovanskih bratov“ del svojih plač prepuščajo na dobro lazaretov. Razmere patrijotične agitacije postajajo vedno gigantičneje. Entuzijastično pozdravil se je v vseh krogih izgled Samarinov iz Moskve, brata znanega publicista, ki je za svrha srbskega boja za svobodo iz lastnega 3 stotisoč rubljev daroval, ter sam sè svojo soprogo zapustil Moskvo, podal se na bojišče, da bi stregel ranjencem. In lahko bi vam še tisoč in zopet tisoč jednacih izgledov naveli, da inozemstvo izvé, kako globoko in vseobčno so navdahnjeni ruski narodni krogi od navdušenja in milosrčja za borilce proti polumesecu.“

Nij-li dobro, da nemški svet čita iz lastnih novin, kako se briga Rus za svojega brata trpina na jugu? Hvalo moramo vedeti, da se še takovi nemški publicisti in žurnalisti nahajajo, ki navdahnjeni človeštvom takova fakta svojim čitalcem objavijo, zraven toliko spačenih nemških koristolovcev in brezsrčnežev. Nemški in nemškutarski Turek, tu si jemlji izgled od svojega brata Nemca, morebiti te zmorejo da zapustiš pota svoje spridenosti in popačenosti.

Rad. Pukl.

Domače stvari.

— (Janežičeve slavnosti) se bodo od vseh krajev udeležili 13. t. m. Slovenci. Vendar ker svečanost nij politična, odredil je odbor, t. j. ukaz je dobil od politične oblasti, da ne sme nobeno društvo z zastavo priti.

pokaže gospa Roselli na njegov portret, ki je bil slikan z oljnatimi barvami in ki je nad divanom visel. Reči pa moram, da slikar — „tudi republikanec“ kar je nekako z vzdihom pristavila gospa Roselli, — nij popolnem vlovil njegove podobe — ker na portretu je pokojni počoben mračnemu in surovemu brigantu iz rodu Rinaldo Rinaldini! Gospa Roselli sama je bila rojena v starinskem in krasnem mestu Padovi. Ali od dolzega bivanja v Nemčiji se je uže popolnem ponemčila. Potem še pristavi, žalostno z glavo pomajaje, da je tale njena hči in ta sin, (ona pokaže na vsacega posebej s prstom); hčer imenujemo Emo, sina pa Emila; da sta oba prav dobra in poslušna otroka, posebno Emil... („Ali jas nijsem poslušna?“ se oglasi hči — „Oh ti si republikanka,“ odvrne mati), da opravila sicer ne grejo tako dobro, kakor tačas, ko je še mož živel, ki je bil, kar se konditorije zadene velik, mojster... (Un grand' usno!) pristavi s temnim obrazom Pantaleone), ali ipak stoji vse tako, da lahko živimo.

(Dajje prih.)

Torej pojte brez zastav, — a prinesite soboj dobro slovensko srce!

— (Ujeli so) pri Savi, kakor se nam poroča, oni dan z ljubljanskega grada pobelega kaznenca Mačka, ter pripeljali ga včeraj zopet v zapor, od koder mu menda sedaj ne bo več tako lahko popihati jo. Kaznec je bil jeden najnevarnejših in drznih tatov iz Mengiške okolice.

— (Iz Bleda) se poroča: denes zapusti nadvojvoda Ludevik Viktor, najmlajši brat cesarjev, ta kraj, v katerem je več tednov bival. V četrtek zvečer, pred odhodom njegovim, so mu napravili osvečavo na jezeru z godbo, katero je vršila navlaš iz Ljubljane poklicana vojaška godba.

— (Meteor.) Pri Ptuji so 5. t. m. ob pol devetih zvečer videli lepo svetč meteor.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 8. avgusta.

Anton Dermota, 20 let star, irbarski pomočnik iz Kamne gorice, je zatožen, da je 17. aprila 1876 zvečer v Kamnej gorici Janezu Mraku oko izbil. — Na velikonočni ponedeljek letošnjega leta zvečer je bilo namreč več fantov, mej njimi Janez Mrak, Anton Ovsenek, Anton Slavec in France Svetina pod lipo pri Tomanovej hiši v Kamnej gorici. Anton Dermota in Anton Slavec sta bila nekoliko vinjena, začela sta onim družim zabavljati in vsled tega so se potem fantje zgrabili in je jeden Janeza Mraka z nekim ostrim orodjem, najbrže z nožem, na levo oko tako sunil, da je prej zdravo oko precej izteklo in, da je poškodovan na tem očesu vid za vselej izgubil. Tega dejanja zatožen je bil Anton Dermota, in sicer se je zatožba opirala na sledeče sumljive okoliščine. — Zatoženi Anton Dermota sam priznaje, da je bil na mestu dejanja, da je tija naročje polen prinesel in da se je s poškodovanim Janez Mrakom prepiral. Priča Anton Ovsenek je videl, ko je zatoženec v Janeza Mraka skočil, proti njemu namahnil, in da je Mrak precej potem zastokal in z roko oko zatisnil. — Priča Dorko Toman je slišal

poškodovanega Mraka z besedo „Func“, t. j. tak, ki zaradi telesnih slabosti nij sposoben za vojaško službo, jednega fantov, katera sta pri njem stala, to je France Svetina in Anton Dermota zmerjati in da je tisti, kateremu je to veljalo, v Mraka skočil. Priča France Svetina je slišal oboženca bahati se, da je pri omejenem tepežu cel čas odprt nož v roki imel in priložnosti iskal Janeza Mraka napasti.

Glavna priča Anton Ovsenek je bil pri današnji obravnavi omahljiv, on je svojo izpovedbo v preiskavi skrčil in rekel, da nij videl zatoženca namahnuti. Ta slučaj je gosp. zagovornik dr. Ahačič dobro porabil, dokazal negotovost stvari, in gg. porotniki so glavno jim stavljeno vprašanje z 11 proti jednemu glasu zanikali in zatoženec Anton Dermota je bil hudodelstva nedolženega izpoznan in precej na proste noge izpuščen.

Razne vesti.

* (Cesar, rešitelj iz smrtne nevarnosti.) Iz Ischla se „Lincer Tagesp.“ poroča: 29. julija je šel cesar, v družbi svojega adjutanta mimo tako imenovanega „Rettenbaškega“ prepada. Štiriletno otroče, katero je nekje po skalovji plezalo, je pri tej priči padlo v globočino. Na kričanje otrokovo preskoči visoki gospod, ki je izurjen pogorski lovec, pet metrov široko razpoko, ter zgrabi nad globočino v koreninah visečega otroka, ter ga prinese na varnost in potem po svojem adjutantu v bližnji mlin k neskrbni materi. Žena je skesano padla na kolena pred blagim rešiteljem, kateri jo je pa vendar prav živo zbog njene malomarnosti pokaral.

* (Škof samomarec.) Pred nekaj dnevi je umrl dr. Lutscher, katoliški škof v Meathu v Irlandu. Duševno nekoliko bolan, prerezal si je bil sam vrat.

* (Pomoč zoper smrdljivo meso) v poletnem času je hipermangan = kisel-kali (Uebermangansures Kali), ki se dobiva lahko iz vsake apoteke, dekagram za 15 kr. Jeden dekagram pa bi bil skoro za stokrat po jeden klgr, smrdljivega mesa očistiti, ker zrnice, kot jedna pšenica veliko, te mangansko-kalijeve soli, vrže se v četrt litra čiste vode; koja rudeča postane, ko se zmeša. Smrdljivo meso se s to vodo polije in prepere v snažnej skledi. Najedenkrat rudeča voda postane gosto

rujava in meso nema več duha. Zmije se še dobro s čisto vodo in se dene kuhati. Meso je okusno in popolnem kot juha zdravo. Naj poskusijo po deželi naši ljudje, kakor sem jaz. Br.

Dunajska borza 10. avgusta.

Dnevno telegrafično poročilo.			
Enotni arz. dolg v bankovnih	66	35	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	70	15	
1860 drž. posojilo	110	75	
Akcije narodne banke	855	—	
Kreditne akcije	143	25	
London	123	80	
Napol.	9	85	
C. k. cekini	5	93	
Srebro	102	40	

Loterijske srečke.

V Gradci 5. avgusta: 54. 36. 26. 48. 43.
Na Dunaji 5. avgusta: 78. 71. 18. 67. 30.

V konceptu uže jako izurjen (249—2)

jurist

želi takoj vstopiti v službo kacega slovenskega advokata. Poprašnje pri administraciji „Slov. Nar.“

Umetne zobe in zobišča (Luftdruckgebisse),

ustavlja brez bolečin, ter opravlja plombacije in vse druge operacije z zobmi

zdravnik za zobe Paichel,
stanujoč pri Hradeckega mostu v Malitovej hiši (prvo nadstropje.) (252—2)

Človek,

kateri zna pisati in brati, kateri se zastopi pri kupnji lesa in se zamore skazati z dobrimi spričevali, se išče pri **Pavel Polegog-u** (251—2) **Žabjek, hišna številka 122.**

Franc-ove esence za življenje.

Gotovo in skušeno sredstvo proti večini boleznij z vspešnim učinkom in sicer tako, da bi morala vsaka gospodinja tako zdravilo pri hiši imeti. (53—20)

Jedino pravo dobiva se pri

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Trst.

9. avgusta:

Evropa: Šantel, Löbl, Helmsky, Kleinecke iz Dunaja. — Blažič iz Trsta. — Gerbič iz Zagreba. — Elsler iz Dunaja. — Hantin iz Gradca. — Maršner iz Orehovec.

Pri stolu: pl. Benovi iz Dunaja. — Bohinec iz Mokronoga. — Salvago iz Trsta. — Sabotka iz Dunaja. — Chiara iz Zagreba. — Šubert iz Dunaja. — Leskovec iz Idrije. — Feruci iz Trsta. — Račič iz Reke. — Marn iz Sedmograškega. — gr. Nugent iz Trsta.

Pri mizah: Dragovina iz Trsta. — Hutter iz Dunaja. — Kopriva iz Hrastnika. — Dolenc iz Kranja. — Vogel iz Trsta. — Odenthal iz Prage.

Št. 4406.

Naznanilo.

Zarad snaženja prostorij ostane **kranjska deželna blagajnica** od 11. do vštetega 14. avgusta 1876 zaprta. (247—3)

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, 6. avgusta l. 1876.

Zaloga hišnega orodja

Fr. Doberleta in H. Harischa
v Ljubljani,

v frančiškanskej ulici št. 8 in na dunajski cesti št. 79.

Največja zaloga hišnega orodja,

izdelanega navadno lepo, kakor tudi najbogatejše okinčanega.

ZALOGA

domačih in inozemskih snovi za mobilije, zagrinjal, rolleaux za okna, prtov za mize, koltrov za postelje, kakor tudi preprog.

Prevzemata tudi tapetiranje sob in okinčanje celih stanovanj, hotelov, kopelj, kancelij itd. itd.

Ceniki in narisi pošiljajo se na zahtevanje zastonj, ravno tako oddaje se hišno orodje ali sploh pošiljatev za plačilo na obroke. (248—2)

Cene so kar najmogoče nizke.

!!! Živela konkurenca !!!

Ambrožič-eve jezerske kopelji

v Bledu. (231—4)

Novo izdelane, najelegantnejše, najpraktičnejše in **najcenejše** vseh bledskih kopelj so p. n. gostom vedno na razpolaganje. Cena za goste 15 kr., za dijake 10 kr.

Tudi ste dve lepi **ladiji** za goste pripravljene. — Dobivajo se ravno tam tudi po nizkih cenah lepa lesorezna **podobarska dela.**

!!! Živela konkurenca !!!